



ת"פ 52256/03/20 - מדינת ישראל נגד יאזן אזברגה ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 52256-03-20 מדינת ישראל נ' אזברגה

בפני בעניין:	כבוד השופט חגי טרסי המאשימה נגד הנאשמים	מדינת ישראל יאזן אזברגה ע"י ב"כ עו"ד שאדי נטור
-----------------	--	---

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירה של **החזקת נשק ותחמושת** - עבירה על סעיף 144 (א) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 22.3.20, בשעה 15:40 לערך, בעיר העתיקה בקלנסואה, החזיק הנאשם ברכבו אקדח מסוג BERSA (להלן: "**הנשק**") ובמחסנית ריקה, אשר נמצאו בדלת הנוסע שליד הנהג, הסמוכה למקום בו ישב הנאשם.

במסגרת ההסדר שגובש בין הצדדים, הוסכם כי הנאשם יופנה בטרם הטיעונים לעונש לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, וכי המאשימה תעתור לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי, קנס וחילוט הרכב, ואילו ההגנה תהא חופשיה בטיעוניה.

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם התקבלו 4 תסקירים. **מהתסקיר הראשון, מיום 28.2.21**, עלה כי מדובר בצעיר כבן 20, נעדר עבר פלילי, העובד לפרנסתו. הנאשם החל לעבוד בעבודות מזדמנות כבר בגיל 16 על מנת לסייע בכלכלת הבית, ובכל זאת הצליח להשלים 12 שנות לימוד. הנאשם מסר כי בגיל 19 חבר לחברה שולית בשכונת מגוריו, על רקע רצונו לחוש בעל משמעות, אך לאחר מעורבותו בתיק דנן, ניתק את קשריו השוליים והוא משקיע את רוב זמנו בתעסוקה ובמשפחתו. הנאשם הביע צער על כך שלא גויס לצה"ל עקב מעורבותו בפלילים. בני משפחתו מודעים למעורבותו בתיק זה. הם מגנים את התנהגותו, אך מסייעים לו ותומכים בו.



בהתייחסותו לביצוע העבירה הנוכחית, לקח אחריות מילולית על מעשיו, אולם מסר כי הנשק לא היה שייך לו. לדבריו הנשק שייך למכר משכונת מגוריו, אותו הסיע ברכבו באותו יום. הנאשם מסר כי נהג בקלות דעת ולא בחן את משמעות מעשיו והשלכותיהם, הביע צער וחרטה על מעשיו וביטא תובנה לחומרתם.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחור צעיר אשר גדל והתפתח במסגרת משפחתית בלתי יציבה, בה היה חשוף לקונפליקטים רבים ולרגעי משבר, ובעקבות כך נטל על עצמו תפקידים אשר לא בהכרח תאמו את גילו הכרונולוגי ויכולותיו הרגשיות. כמו כן, התרשם כי הנאשם נחשף לחברה שולית במקום מגוריו, וחבר אליה לצורך הגברת ביטחונו העצמי ותחושת השייכות. להערכת שירות המבחן קשרים שוליים אלו הם שעומדים ברקע לביצוע העבירה הנוכחית, יחד עם קשייו לבחון לעומק את מעשיו והשלכותיהם. שירות המבחן שיקף לנאשם את הערכתו כי הוא עשוי להיתרם מטיפול ייעודי לצעירים עוברי חוק והנאשם הביע הסכמתו להשתלב בטיפול. לאור התרשמות זו ונוכח המוטיבציה שביטא הנאשם להשתלב בטיפול, המליץ שירות המבחן על דחייה בת 4 חודשים לצורך שילובו בטיפול בשירות המבחן.

בתסקיר הביניים מיום 8.6.21, נמסר כי לאור רשימות המתנה ארוכות ומענים מצומצמים לדוברי השפה הערבית לא עלה בידי שירות המבחן לשלב את הנאשם בטיפול, ודווח כי הוא צפוי להשתלב בו בחודש יולי 2021.

בתסקיר השלישי, מיום 3.10.21, נמסר כי בחודש אוגוסט 2021 שולב הנאשם בטיפול ייעודי בשירות המבחן לצעירים עוברי חוק. ממנחת הקבוצה נמסר כי הנאשם מגיע בקביעות למפגשים הטיפולים, מעלה תכנים אישיים רלוונטיים מותאמים לשלב הראשוני בו נמצאת הקבוצה ומגלה מוטיבציה להמשך טיפול. הנאשם תאר שביעות רצון מהשתלבותו בטיפול הקבוצתי ומסר כי הצליח לשתף בפתיחות במצבו ולהיתרם מהתכנים אשר עלו בקבוצה.

שירות המבחן התרשם כי הסתבכותו של הנאשם בפלילים חריגה לאורחות חייו וכי הורתע בצורה משמעותית נוכח הליך המעצר וההליך המשפטי. עוד העריכה קצינת המבחן כי המשך שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן עשוי להפחית מהסיכון להישנות ביצוע עבירות. לפיכך, ועל אף שרק לאחרונה השתלב בפועל בטיפול, מצא שירות המבחן לבוא כבר באותה עת בהמלצה שיקומית-טיפולית בעניינו, אשר כוללת צו מבחן למשך שנה, לצד ענישה קונקרטית בדמות מאסר בדרך של עבודות שירות, אשר מחד תציב לפניו גבול ברור, ומנגד תאפשר לו להמשיך בטיפול הקבוצתי ובתפקוד תעסוקתי יציב.

לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש ביום 12.10.21, ולאחר ששקלתי את כלל טיעוני הצדדים, החלטתי לדחות את מועד מתן גזר הדין על מנת שיתקבל תסקיר משלים, שיעקוב אחר המשך הליכי הטיפול. בהתאם לכך, התקבל לאחרונה **תסקיר נוסף, רביעי במספר**, ממנו עולה כי במהלך תקופת הדחייה המשיך הנאשם להשתתף בטיפול הקבוצתי, השקיע מאמצים להגיע באופן סדיר וניכר כי מידת האחריות שלו כלפי התהליך הטיפולי גברה בהדרגה. הנאשם שב וגילה מוטיבציה להמשך ההשתתפות בקבוצה וכן הביע רצונו להשתלב בשתי תכניות טיפוליות נוספות שהוצעו לו, האחת במסגרת תכנית ית"ד, במסגרתה ישלים את לימודי הבגרות, והשנייה הנה קורס סייסות בחווה הטיפולית בתל מונד. בינתיים מתגורר הנאשם בבית הוריו ועובד כעוזר נהג משאית ובקיוסק. הנאשם הביע שביעות רצונות מהטיפול וציין כי הוא נתרם מהתכנים ומשקיע מאמצים ליישםם בחייו.



שירות המבחן שב ושקל את גורמי הסיכון והסיכוי, והגיע לכדי מסקנה כי בעת הנוכחית הסיכון להישנות ביצוע עבירות נוספות פחת וכי המשך שיתוף הפעולה של הנאשם עם השירות עשוי לשמר את רמת הסיכון הנמוכה. לאור האמור, ועל אף חומרת העבירה, חוזר שירות המבחן על המלצתו להטלת ענישה שיקומית-טיפולית, בדמות צו מבחן לשנה ונשיאת מאסר בעבודות שירות. המלצה זו מבוססת הן על שיתוף הפעולה המלא של הנאשם לאורך כל תהליך האבחון, הן על המוטיבציה שהוא מגלה להמשך ההשתתפות בהליכי השיקום והן על הרושם כי הסתבכותו הנוכחית חריגה לאורחותיו וכי הוא הורתע באופן משמעותי מהמעצר ומההליך המשפטי.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את החומרה הרבה שבמעשיו של הנאשם ואת פגיעתו בערכים חברתיים משמעותיים דוגמת ההגנה על שלומו ובטחונו של הציבור. עוד הדגיש את הסיכון הכרוך בעבירות נשק, שמא יגיע לגורמים שונים אשר יעשו בו שימוש למטרות פליליות עד כדי פגיעות בגוף ואבדות בנפש. ב"כ המאשימה הזכיר את הצורך בהחמרת הענישה בעבירות נשק, המוכרות כמכת מדינה של ממש, צורך שהודגש לא פעם בפסיקת בית המשפט העליון. ב"כ המאשימה טען כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף בינוני, כאשר מדובר בהחזקת נשק עם מחסנית ברכב, ועתר למתחם ענישה הנע בין 1-3 שנות מאסר. ב"כ המאשימה הגיש אסופת פסיקה המבטאת ענישה ממשית בדמות מאסר ממושך.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציין את תסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם, אשר מהם עולה כי הנאשם אומנם מביע חרטה והחל טיפול אך מדובר בטיפול ראשוני בלבד, ועל כן אין מקום לקבל את המלצת שירות המבחן. עוד ציין, כי הנאשם נעדר עבר פלילי, לקח אחריות, הודה וחסך זמן שיפוטי. על רקע זה עתר למקם את הנאשם ברף התחתון של המתחם, כך שתושט עליו שנת מאסר, לצד מאסר ע"ת וקנס. בנוסף, ביקש להורות על חילוט הרכב ששימש לביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם ציין תחילה כי מדובר בנסיבות שונות מהרגיל בתחום עבירות הנשק. כתב האישום תוקן באופן משמעותי, מעבירה של נשיאת נשק לעבירת החזקה. מדובר בהחזקה רגעית של אקדח ושל מחסנית ריקה, ללא תחמושת וללא עבירות נלוות. לאור נסיבות אלו ניתן לומר כי עבירת ההחזקה דנן ממוקמת בתחתית מתחם החומרה. עוד ציין הסנגור המלומד כי מהתסקירים עולים ניצנים כנים של אפיק שיקומי וביקש לתת לנאשם להמשיך להשתלב בטיפול, על מנת להעמיק בו. שירות המבחן מצביע על סיכויי שיקום ממשיים, ונראה כי הכלי הטיפולי שקיבל הנאשם משירות המבחן מועיל לו מאוד. מדובר בנאשם אשר היה כבן 19.5 בלבד בעת ביצוע העבירה, ומבחן התוצאה מלמד על כך שידע לשמור על אורח חיים נורמטיבי לפני ואחרי העבירה. לא נפתחו לו תיקים נוספים, הוא עמד בכל התנאים המגבילים ושיתף פעולה עם שירות המבחן. לבסוף, הפנה ב"כ הנאשם למספר פסקי דין, לרבות כאלה שניתנו בבית המשפט העליון, בהם גברו שיקולי השיקום על יתר שיקולי הענישה, והביאו להשתתפות מאסרים בעבודות שירות במקרים דומים. על יסוד נתונים אלה עתר למתחם ענישה של 9-24 חודשים וביקש למקם את הנאשם בתחתית המתחם ולהפנותו לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

לבסוף, שמעתי גם את דברי הנאשם עצמו, אשר הביע צער על מעשיו ומסר כי הוא למד מהמקרה ועודנו לומד.



דין והכרעה

"לעבירות הנשק חומרה מיוחדת. מאדם המחזיק נשק שלא כדין נשקפת מסוכנות...לא אחת עמד בית משפט זה על הצורך בנקיטת רף מחמיר כלפי עבירות הנשק, גם כלפי אלו המצויות לכאורה בשלבים נמוכים יחסית של המדרג.. נאמר באשר לעבירת החזקת הנשק כי היא "מקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופה מסוימת."

דבריו אלה של בית המשפט העליון בע"פ 7241/12 **טאטור נ' מ"י** (12.2.13) משקפים את מכלול הערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה מעבירות החזקת הנשק, את החומרה הרבה הכרוכה בעבירות מסוג זה ואת מדיניות הענישה התקיפה המתחייבת במקרים מעין אלה.

מאז נכתבו הדברים הללו, לפני 9 שנים לערך, לא חל, למרבה הצער, שיפור במצב הדברים. ההפך הוא הנכון. בשנים שחלפו חלה הסלמה נוספת בהיקף החזקתו של נשק לא חוקי בידי הציבור, לרבות בידי ארגוני פשיעה וגורמי טרור, וזה מפיל חללים בגוף ובנפש, כמעט מדי יום, ומבלי להבחין בין חבר כנופיה יריבה לבין אזרח שומר חוק הפוסע לתומו ברחוב. ההחזקה בנשק והשימוש בו הפכו אפוא לאיום ממשי על ביטחונם האישי של אזרחי ישראל, פשוטו כמשמעותו. יפים לעניין זה דבריו הבאים של בית המשפט העליון בע"פ 4406/19 **סובח נ' מ"י** (5.11.2019), המבטאים את הסיכון הכרוך בעבירות הנשק ואת מדיניות הענישה המתחייבת:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית ו'הגורם בלעדיו אינן' (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה [...] על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן [...]".

מבלי להמעיט כהוא זה מכוחם ועוצמתם של עקרונות אלו, הרי בענייננו מדובר במקרה המצוי, באופן יחסי, **במדרג החומרה הנמוך** של עבירות מעין אלה. מדובר היה בהחזקת אקדח, ולצדו מחסנית ריקה, ללא תחמושת זמינה, באופן השולל סיכון מיידי לסביבתו של הנאשם. הנאשם לא נשא את הנשק אלא אך החזיק אותו בדלת הרכב, מבלי שעשה בו כל שימוש. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אינן מחמירות אפוא, וזאת מבלי לגרוע מהחומרה העקרונית הכרוכה בהחזקת הנשק, ומפוטנציאל הנזק הטמון בכך, כמפורט בפסיקה שצוטטה לעיל.



באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הכלל הוא מאסר, ורק במקרים חריגים ביותר הסתפקו בתי המשפט בענישה שאינה כוללת תקופת שהייה ממשית מאחורי סורג ובריח. עמדה זו אפיינה את הפסיקה עוד בטרם נכנס לתוקפו תיקון 113 לחוק העונשין, והיא שרירה וקיימת גם היום.

באשר לפסיקה שקדמה לכניסתו לתוקף של התיקון ניתן להפנות למשל לע"פ 6294/10 **אלקיעאן נ' מ"י** (13.2.11), שם נדחה ערעורם של מי שהורשעו בהחזקת אקדח טעון ומחסנית ונדונו ל-10 **חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט העליון קבע כי מדובר בעונש הולם, על אף שעברם הפלילי של הנאשמים לא היה מכביד, ולמרות תסקיר שהמליץ על ענישה בדרך של עבודות שירות. באופן דומה, במסגרת ע"פ 49/11 **סלאימה נ' מ"י** (29.6.11) נדחה ערעורו של נאשם שהודה בכך שהחזיק בביתו אקדח, מחסנית וכדורים, ונדון ל-**לשמונה חודשי מאסר בפועל**. אזכיר בנוסף את ע"פ 5604/11 **נאסר נ' מ"י** (5.10.11), שם נדחה ערעורו של מי שהורשע בכך שהחזיק אקדח 9 מ"מ וכן מחסנית לאקדח ובה 8 כדורים, ונדון ל-12 **חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט העליון דחה את הערעור למרות תסקיר חיובי ועבר פלילי ישן שאינו מכביד.

גם לאחר תיקון 113 לחוק, נקבעו מתחמים המורים על עונש מאסר ממשי, גם ברף התחתון של המתחם. כך למשל, בע"פ 2398/14 **אלהזייל נ' מ"י** (8.7.14), הורשע המערער בכך שהחזיק ברכבו אקדח טעון ותחמושת נוספת. בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על המערער 13 **חודשי מאסר** ועונשים נלווים, תוך שלקח בחשבון את נסיבות חייו, העובדה כי מדובר במאסרו הראשון, עברו הפלילי, שאינו בעבירות דומות. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי אין מדובר בעונש המצדיק התערבות.

במסגרת ע"פ 3288/14 **מ"י נ' קריספיל** (24.8.14) החמיר בית המשפט העליון את עונשו של מי שהורשע בעבירה של החזקת אקדח טעון ומשתיק קול. בית המשפט המחוזי קבע מתחם של 6 עד 22 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם, בעל עבר פלילי מסוים, 9 חודשי מאסר בפועל, ואילו בית המשפט העליון, קיבל את ערעור המדינה והעמיד את העונש על 18 **חודשי מאסר בפועל**.

ברע"פ 4559/16 **נוסיראת נ' מ"י** (22.6.16) דובר באדם אשר הורשע בבית משפט השלום בהחזקת נשק ותחמושת. בית המשפט קבע **מתחם הנע בין 9 ל-24 חודשי מאסר**, אך סטה לקולא מהמתחם מטעמי שיקום והסתפק בכך שהטיל 6 חודשי מאסר, לנשיאה בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והעמיד את העונש על 9 **חודשי מאסר ממש**, תוך שהדגיש את המדיניות הנוהגת הכוללת הטלת מאסר של ממש גם על נאשמים נעדרי עבר פלילי. בקשה לרשות ערעור שהוגשה מטעמו של הנאשם - נדחתה בבית המשפט העליון.

במסגרת רע"פ 5613/20 **אלהזייל נ' מ"י** (25.8.20) נדון עניינו של נאשם שהורשע בבית משפט השלום בהחזקת אקדח ותחמושת תואמת. נקבע **מתחם של 11 עד 33 חודשי מאסר בפועל**, והושת עונש מאסר בן 12 **חודשים**. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם הבקשה לרשות ערעור, תוך הדגשת הצורך בהחמרת הענישה: **"עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, למרבה הצער, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען"**.



לצד החלטות אלה של בית המשפט העליון, ועשרות רבות של פסקי דין בערכאות הנמוכות יותר, המבטאות את מדיניות הענישה הרווחת, השכיל הסנגור המלומד להפנות גם למספר מקרים, בשנים האחרונות ממש, בהם מצא בית המשפט העליון לחרוג ממדיניות זו ולהשית ענישה מקלה יותר שבמרכזה נשיאת מאסר בדרך של עבודות שירות. החלטות אלה נותנות ביטוי לעקרון העל בדבר החובה להתאים את הענישה לנסיבות האינדיווידואליות של העושה ושל המעשה, אך עיון בהן מעלה בבירור כי מדובר במענה עונשי המתאים במקרים חריגים בלבד, בהן קיימת הצטברות של נסיבות המצדיקה חריגה מהכלל, ואדגים.

בע"פ 2826/19 **מרעאנה נ' מ"י** (11.7.19), הורשע המערער בעבירה של החזקת נשק, עקב כך שהחביא בביתו אקדח חצי אוטומטי טעון במחסנית ריקה וזאת לבקשת גיסו אשר חשש שהמטרה תאתר את האקדח בביתו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 9-24 חודשי מאסר** והטיל על המערער 10 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון ציין כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי מתון ומאוזן, ובמצב הדברים הרגיל לא היה מקום להתערבות ערכאת ערעור. אף על פי כן, הוחלט לקבל את הערעור ולהשית **9 חודשי מאסר בעבודות שירות**, וזאת נוכח הנסיבות המיוחדות של התיק, המחר האישי ששולם בגין שיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק ועקרון אחידות הענישה.

בע"פ 887/20 **מתאני נ' מ"י** (29.7.20), הורשע המערער בכך שהחזיק על גופו אקדח טעון ב-15 כדורים. המערער צעיר ונעדר עבר פלילי. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 9-24 חודשי מאסר** והטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין כי מדובר בעונש מתון ובכל זאת הקל בעונש וגזר **9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות**, וזאת לאור העבר הנקי, הגיל הצעיר, הנסיבות האישיות והתסקיר שהוגש, אשר הוגדר "חיובי ביותר".

דוגמה נוספת ניתן למצוא בע"פ 3924/20 **פלאח נ' מ"י** (10.12.20), שם הומר עונש מאסר בן 15 חודשים שהטיל בית המשפט המחוזי בגין עבירה של נשיאת נשק, ב-9 חודשי מאסר בעבודות שירות, וזאת בהינתן הנסיבות המיוחדות של המקרה, התסקיר שהוגש, הגיל הצעיר, היעדר העבר והעונש שהושת על השותף למעשה. בדומה, במסגרת ע"פ 5807/20 **פלוני נ' מ"י** (30.12.20) הומר עונש של 12 חודשי מאסר בגין עבירה דומה ל-9 חודשי מאסר בעבודות שירות, לאחר שנקבע כי מדובר "במקרה חריג שבחריגים", לאור נסיבות ביצוע העבירה ומצבו האישי, הנפשי והמשפחתי של הנאשם.

מבלי להתעלם מצבר החלטות אחרונות אלו, דומה כי הכלל נותר גם היום, ובאופן מובהק, כזה הכולל עונש מאסר ממשי גם בגדר הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, ובשים לב למכלול הנתונים שפורטו לעיל, אני סבור כי יש לקבוע במקרה זה **מתחם עונש הולם אשר ינוע בטווח שבין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסר על תנאי וקנס.

באשר למיקום העונש הראוי בגדר המתחם, אין למעשה מחלוקת על כך שככל שיוחלט שלא לסטות לקולא מהמתחם, דינו של הנאשם צריך להיגזר ברף התחתון של המתחם. מסקנה זו מתבקשת בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, בהודאה המלאה, בנטילת האחריות, בחסכון בזמן הציבורי הכרוך בכך ובהליך הטיפול בו השכיל הנאשם להשתלב, הליך שבכווחו להביא להפחתת הסיכון להישנות המעשים. השאלה המתעוררת במקרה זה במלוא עוזה אינה נוגעת אפוא



לסוגיית מיקום העונש בגדר המתחם, אלא לשאלה האם יש לסטות סטייה מתונה ומדודה מהרף התחתון של המתחם, העומד על 10 חודשי מאסר בפועל, ולהשית על הנאשם 9 חודשי מאסר בעבודות שירות. מדובר אמנם בפער קטן בהיבט המתמטי של מספר חודשי המאסר, אך בפועל הפער בין העונשים משמעותי ביותר, ומשמעותו כניסה לבית האסורים או הימנעות מכך, על כל המשתמע מהבדל תהומי זה.

בכל הנוגע להתלבטות זו עומד לנאשם לרועץ האינטרס הציבורי המובהק בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות נשק, אשר הפכו זה מכבר למכת מדינה של ממש, וביתר שאת באזורנו, בו חשים אנו מדי יום את פגיעתם הרעה. על רקע זה אף הודגש לאורך השנים האחרונות הצורך בהחמרת הענישה ובמאבק נטול פשרות בתופעה עבריינית זו, ואף אני עצמי הדגשתי זאת בהטלת ענישה מרתיעה וחסרת פשרות על עברייני נשק רבים, חלקם גם צעירים שעברם הפלילי אינו מכביד. מנגד, הענישה חייבת להיוותר אינדיווידואלית גם בעידן שאחרי תיקון 113 לחוק, ואין דינו של נאשם צעיר, שעברו נקי ואשר השכיל לשנות את אורחותיו והתגייס לטיפול המניב פירות, להיגזר על פי עקרונות כלליים אלא על פי נתוני הפרטניים.

ישום עמדות אלה בעניינו של הנאשם מוביל, ולא בלי התלבטות, אל המסקנה כי מדובר באחד מאותם מקרים חריגים בהם ראוי לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם שנקבע, להעניק לנאשם הזדמנות לשקם את חייו מבלי לשוב ולטעום את טעמה המר של הכליאה, ולהסתפק בענישה מרתיעה בדמות מאסר בעבודות שירות, אך כזו אשר תאפשר לנאשם להמשיך ולהשתלב בהליכי הטיפול המשמעותיים בהם החל.

אזכיר כי מדובר בבחור צעיר מאד, אשר עבר את העבירה בהיותו כבן 19 בלבד. עוד בטרם החל ההליך הטיפולי כבר דיווח שירות המבחן על כך שהנאשם ניתק את קשריו השוליים ומשקיע את רוב זמנו בתעסוקה ובמשפחתו, התומכת בו ובשיקומו. בהמשך, שולב הנאשם בהליך טיפולי קבוצתי ייעודי, בו הוא נוטל חלק כבר למעלה מחצי שנה. שירות המבחן מדווח על שיתוף פעולה מלא, על מאמצים ניכרים שמשקיע הנאשם בלימוד התכנים וביישומם ועל מוטיבציה גבוהה לא רק להמשיך את הטיפול הקבוצתי, אלא גם להשתלב בשני הליכי טיפול משלימים, לרבות במסגרת תכנית ית"ד, התכנית הלאומית לצעירים וצעירות בסיכון.

בנוסף, התרשם שירות המבחן כי הסתבכותו של הנאשם בעבירה חריגה לאורחותיו, כי הנאשם הורתע באופן משמעותי מהמעצר ומההליך המשפטי וכי הסיכון להישנות ביצוע עבירות פחתה, מצויה ברמת סיכון נמוכה, והמשך ההליך הטיפולי ישמר אותה ברף נמוך זה. בנסיבות מיוחדות אלה, אני סבור כי בדומה למקרים החריגים שפורטו לעיל יש ליישם גם על עניינו של הנאשם את הנכונות שלא למצות את הדין במקרים המתאימים, ולסטות באופן מתון לקולה מהמתחם מטעמי שיקום. לפיכך, אטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות לפרק הזמן המרבי הקבוע בחוק, לצד מאסר על תנאי מרתיע, צו מבחן לשנה, חילוט הרכב וקנס משמעותי. יובהר לנאשם כבר עתה כי ככל שיפר את צו המבחן או יעבור חלילה עבירה נוספת במהלך תקופת המבחן, לא יהסס בית המשפט להפקיע את הצו ולגזור את דינו מחדש לעונש מאסר ממשי כמתחייב דרך כלל נוכח חומרת העבירה שביצע.

לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:



1. מאסר בפועל למשך 9 חודשים, אשר יינשא בעבודות שירות בבית איזי שפירא ברעננה, החל מיום 23.6.22, כמפורט בחוות דעת הממונה.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום סיום עבודות השירות לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג פשע.
3. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום סיום עבודות השירות לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג עוון.
4. קנס בסך 4,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 90 יום.
5. ניתן בזאת צו מבחן בעניינו של הנאשם למשך שנה מהיום ומובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו או יעבור עבירה נוספת, עשוי בית המשפט להתבקש לדון בעניינו מחדש.
6. אני מורה על חילוט רכבו של הנאשם מסוג סקודה אוקטביה, ל.ז. 53-477-54.

העתק יועבר לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

המוצגים יחולטו או יושמדו על פי שיקול דעת המשטרה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א ניסן תשפ"ב, 12 אפריל 2022, במעמד הצדדים.